

ONDANKBAAR LOEDER

© 2017	: Saskia Freichmann-Wijsbeek
Uitgeverij	: Roosje
Ontwerp omslag	: Roy Freichmann
Redactie	: Tekstbureau Het Zusje
Binnenwerk	: Tekstbureau Het Zusje
Drukwerk	: Pumbo
ISBN/EAN	: 978-90-827903-0-6
NUR	: 402

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd, opgeslagen of openbaar gemaakt worden, in enige vorm of op welke andere manier, hetzij elektronisch, mechanisch of door fotokopie, of enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Ondankbaar Loeder

Saskia Freichmann-Wijsbeek

Proloog

*In de koude nachten zoek ik jou
Mijn hart is groot en voelt leeg
Hunkert naar een kus
Geluk is een kaars in de wind
Naar buiten en zoek de vlam
Vaarwel angst en verdriet
De vlam in mijn hart*

*Een eigen huis, een plek onder de zon,
en altijd iemand in de buurt, die van mij houden kon.
(René Froger)*

Een huis is een technische constructie, bedacht door anderen die er in de meeste gevallen nimmer zelf in zullen wonen. Sommigen hebben liefde voor hun vak als architect of als aannemer, en dat zie je aan de kwaliteit van hun eindproduct. Technisch gezien: prachtig.

Thuis staat los van stenen of de kwaliteit van de materialen.

Het huis in Delden, waarnaar ons gezin later naar verhuisde, was prachtig. Ruim, vrijstaand en met veel liefde ontworpen door mijn moeder en uniek als bouwobject.

Mijn leven was niet gepland. Mijn tante kon dat geheim niet langer meer met zich meedragen. Voor mij was dat een opluchting.

Het prachtige huis voelde koud en bood geen geborgenheid. Diep van binnen wist ik dat ik anders was. Op zoek naar de vlam in mijn hart.

De strijd om warmte en liefde was een ongelijk gevecht. Jaren proberen als een Don Quichot te vechten tegen een molen, waar de wieken draaiden op ijzige wind die alles om hem heen deed bevriezen, deed mijn zelfbeeld geen goed. Vriendschappen werden een vluchtroute naar warmte. Intimiteit en seks rukten me even weg van het beeld dat mijn moeder, en later mijn oma van moederskant, gaf dat ik niet mooi was.

Loyaliteit en onvoorwaardelijke liefde van mijn ouders en van mijn broers, weken voor ontkenning en leugens. Een troostend gebaar was te veel voor mijn moeder als ik verdrietig was. Opkomen voor mij, als ik ten onrechte werd afgeranseld door een buurvrouw die van mening was dat ik haar dochter expres pijn had gedaan, werd omgedraaid naar: "dat ik deze afranseling waarschijnlijk had verdiend".

Hoeveel geheimen kan een kind alleen dragen? Wanneer het geluk even aan mijn kant stond, kon ik mijn hart luchten bij een tante. Mijn opa en oma (van vaderskant) voelden mijn onrust. Het kopje thee en de complimentjes die zij me gaven op mijn regelmatige theebezoekjes, gaven me energie. Opgeladen voor het moment om weer huiswaarts te keren.

De geheime schatkamer was er een vol slangen en valkuilen. Welke slang zou toeslaan, als ik het seksuele misbruik van mijn broer zou onthullen? Welke valkuil zou me breken, wanneer ik de diefstal door mij en mijn broers uit de portemonnee van mijn moeder zou bekennen?

De druk om te willen schreeuwen, om gehoord te worden, was ondragelijk. Ik waande me even in een andere wereld, als ik direct na school, op mijn kamer intens luisterde en meezong met de LP's van onder andere: Supertramp, ELO, Magna Carta en Kate Bush. Ik schreeuwde de teksten mee. Even gehoord worden.

Ik moest deze koele omgeving verlaten. Weg van harteloze opmerkingen. Een, naar later bleek, vruchteloze poging om vernederingen te vergeten die ik onderging als mijn moeder smakeloos verklaarde waarom ik in haar ogen te dik was. Ik at namelijk alles wat mij voorhanden kwam. Niet alleen rauwe knoflook, die ik at terwijl ik mezelf beschutte tegen de kou onder de veranda toen ik na schooltijd voor een gesloten deur kwam te staan. Maar ook de spons, nog nat en vol schuim van het auto wassen. Men zag alleen de humor; er werd nimmer afgevraagd waarom ik deze eetstoornis vertoonde.

Voor het eerst in mijn leven ontmoette ik iemand als Ron. Hij doorzag de situatie en voelde mijn gemis aan warme aandacht. We waren beiden op zoek naar geborgenheid, respect en liefde. We ontvluchtten de realiteit door te gaan

samenwonen. Eindelijk hadden we een thuis! Een omgeving waar ik geen denigrerende opmerkingen meer incasseerde, waar respect en gemeente aandacht bijna vanzelfsprekend waren. We waanden ons veilig. Echter, mijn én zijn verleden, droegen we mee als een sluimerende infectie die ook later zijn tol opeiste. De vlam die ik zocht, en even had gevonden, bleek een walmende kaars te zijn in de wind.

Glanzende verpakking, bloeddoorlopen strik

Ongezouten en rauw uitgepakt

Van binnen warm en zoet als je durft

Heb de moed of ga je eigen weg

Een kasplantje, nog net in leven gehouden door de druppels van aandacht die ik terloops ontving. Het onderscheid tussen kameraadschap of seks was vertroebeld door de hunkering naar warmte en aandacht. Een vriendschap met een klasgenote, werd voor mij het ideale beeld hoe een gezin zou moeten functioneren. Gezellig als gezin samenzijn, onder het genot van een hapje en een drankje, was bij mij thuis niet aan de orde. Ik ontving zelden vriendinnen bij mij thuis. Schamend voor de ongastvrijheid en bevreesd voor de denigrerende opmerkingen. De spontaniteit maakte plaats voor berekening. Dat wekte wantrouwen. Ik was niet meer welkom. Er was geen plek in mijn hart om boos te zijn. Intuïtief wist ik dat ik me te veel vastklampte aan die intieme momenten. Afgestraft, om mijn verlangen om de warmte te voelen van een hecht gezin.

Het meisje werd een jonge vrouw. Ik zag wel de blikken van mannen op mijn borsten, welke duidelijk zichtbaarder werden. De aandacht en opmerkingen van mannen in ons kringetje kregen een andere lading. Eindelijk viel ik op om wie ik was en werd het beeld van lelijk en dik zijn naar de achtergrond gedreven.

De complimenten en lieve woorden van de spoorweg-beambte, een getrouwde jonge vader die in het spoorwachtershuisje werkte, maakte een gevoel wakker van verliefdheid. Contact met andere mannen vergeleek ik onbewust met hoe mijn broers tegen het onverschillige aan met mij omgingen. Of hoe koel en afstandelijk de man-vrouw verhouding was tussen mijn ouders. Kort daarvoor bood de buurman aan om voor geld mijn borsten aan hem te laten zien. Het beetje gevoel van eigenwaarde was sterk genoeg om hier niet op in te gaan. Keer op keer.

Ik kwam vaker even, op weg van school naar huis, op bezoek in het spoorwachtershuisje. Hij luisterde naar mijn verhalen en toonde begrip. Als er mensen langsliepen, verstopte hij me. Uit het zicht voor de harde wereld, alleen met hem, gaf verbondenheid. Ik liet hem gelaten zijn gang gaan toen hij mij ontmaagde. Dat hij jaren ouder was, deerde me niet. Belangrijker vond ik zijn warme lijf tegen mijn lijf als bewijs dat ik mooi en opwindend werd gevonden. Een geheim dat alleen ik wist, maakte me sterker. Onze heimelijke ontmoetingen eindigden net zo snel als deze begonnen waren. Onze verbondenheid was erop ge-

baseerd om zijn eenzijdige seksuele verlangens te botvieren op een meisje. Was er toch een beschermengel die me eerst liet ervaren en me later voor pijn behoedde? Of was het mijn gevoel van eigenwaarde dat mij toen, en de daarop volgende jaren in mijn contacten met mannen, op tijd deden besluiten om trots te zijn op mijn lijf en wezen?

Zo nu en dan vluchtte ik weg in de vriendschap van een getrouwd stel. In hun huis dacht ik een veilig en warm nest gevonden te hebben. Op mijn kwetsbaarste moment, in de waan beschermd in hun bed te liggen, werd ik verkracht. Wekenlang heb ik stilletjes in angst geleefd of ik zwanger was geworden. De opluchting, dat ik niet zwanger bleek te zijn, maakte plaats voor een desillusie over vertrouwen in vriendschap.

Op latere leeftijd toen ik, als alleenstaande moeder van twee puberende kinderen, dacht dat mijn tijd gekomen was om het echte geluk te krijgen, bleek ik nog niet in staat om de opgelopen schades achter me te laten. Mijn bagage was opgeborgen in een glanzende verpakking met een bloeddoorlopen strik eromheen. Om gelukkig te zijn, moest ik zelf de rauwe en ongezouten inhoud uitpakken en de moed opbrengen om me hierin vast te bijten. Dan pas zou ik bij de kern komen. Dan pas kon ik genieten van de warme en zoete smaak die geluk heet.